

Arrest

nr. 282 957 van 10 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 augustus 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 november 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 november 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Turkse nationaliteit.

Op 22 februari 2022 vroeg de verzoekende partij de gezinshereniging aan met haar schoonzus van Nederlandse nationaliteit en dit op grond van artikel 47/1, 2° van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet) ("andere familieleden").

Op 22 augustus 2022 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter' van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.02.2022 werd ingediend door:

Naam: K.	Voorna(a)m(en): M.	Nationaliteit: Turkije
Geboortedatum: X	Geboorteplaats: Celtik	R.R.: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)		

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 17.02.2021 gezinshereniging aan met zijn schoonzus, de genaamde K. D. (RR: (...)) van Nederlandse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ..."

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

* reispaspoort U24452202 Turkije op naam van betrokkene, afgeleverd op 24.05.2021 te Celtik en Turkse identiteitskaart A31F85969.

* Inschrijvingsbewijs als student voor het schooljaar 2021-2022 Anadolu University

* Attesten OCMW Machelen dd 28.02.2022 en dd 11.04.2022 op naam van betrokkene en de referentiepersoon, waaruit blijkt dat zij tot de vermelde data nooit enige steun van het OCMW Machelen ontvangen hebben.

* Loonfiches op naam van K. F. (echtgenoot van de referentiepersoon) en bijhorende arbeidsovereenkomst

* Bewijzen van huurinkomsten op naam van de referentiepersoon en huurcontract

* Attest Federatie van Socialistische mutualiteiten van Brabant met arbeidsongeschiktheidsuitkeringen op naam van de referentiepersoon voor de periode vanaf 01.10.2021 tot en met 31.01.2022 en ING-rekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon en haar echtgenoot met bewijzen van stortingen FSMB en Brussels Verb. Chr. Vakv.

* Een attest van armoede van de gemeente Celtik, Turkije dd 30.04.2021 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat er geen geregistreerde roerende en onroerende bezittingen op naam van betrokkene geregistreerd staan, dat hij geen uitkering krijgt van een instantie en zich enkel kan onderhouden met behulp van anderen en arm en behoeftig is. Dit attest spreekt enkel over de gemeente Celtik en zegt verder niets over andere steden of delen van Turkije;

* Een bewijs van de Republiek Turkije, gemeente Celtik, Goederen directie, dd 17.05.2022 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij geen aangifte heeft gedaan van inkomsten en bezittingen en er werd ook geen aangifte vastgesteld voor de jaren 2021 en 2022. Dit bewijs van het Turkse consulaat Generaal te Brussel spreekt enkel over de jaren 2021 en 2022 en zegt verder niets over de voorgaande jaren waarin betrokkene over eventuele inkomsten en eigendommen kon beschikken, het spreekt bovendien ook enkel over de gemeente Celtik en zegt verder niets over andere steden of delen van Turkije waarin betrokkene over eventuele inkomsten of eigendommen kon beschikken. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.

* Een bewijs van de Republiek Turkije, gemeente Celtik, Directie Kadasterbureau dd 24.08.2021 en dd 03.01.2022 en dd 14.02.2022 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat na onderzoek bij de registratiedienst van onroerende goederen er geen onroerende goederen geregistreerd staan op naam

van betrokkene. Deze bewijzen spreken enkel over de gemeente Celtik en zeggen verder niets over andere steden of delen van Turkije waarin betrokkene over eventuele inkomsten of eigendommen kon beschikken. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.

* Bewijs opvragen belastingplichtige op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij niet belastingplichtig was in de gemeente Celtik. Dit bewijs spreekt ook enkel over de gemeente Celtik en zegt verder niets over andere steden of delen van Turkije.

* Bewijzen van verzenden van geld en ontvangstbewijzen via Western Union van de referentiepersoon aan betrokkene voor de periode 14.01.2020 tot en met 30.12.2021 en verklaring door betrokkene zelf waaruit zou moeten blijken dat de referentiepersoon in de periode tussen 27.08.2020 en 12.07.2021 maandelijks 500 euro overschreef naar betrokkene, en zijn tante zijn onderhoud zou bekostigd hebben. Gezien de onvermogenheid van betrokkene niet afdoende werd aangetoond, zijn de bewijzen van geldstorting niet relevant; het is weinig aannemelijk dat betrokkene van de geldstorting afhankelijk was om in zijn onderhoud te voorzien.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 02.08.2018 in België verblijft.

Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 25.02.2022 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet afdoende heeft bewezen wel degelijk onvermogen te zijn in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België.

Er werd dan ook niet afdoende aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15 12 1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon. derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek in hoofde van betrokkene."

2. Over de rechtspleging

De Raad wenst erop te wijzen dat de verwerende partij naliel een nota met opmerkingen neer te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het materieel motiveringsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de hoorplicht, van het fair play beginsel, en van het Unierecht.

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken

persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. ”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde “andere” familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag steunde, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde. familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;
ofwel

- dat hij voor zijn aankomst in België deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

Verzoeker toont in casu aan dat hij ten laste is van de referentiepersoon (zie infra) en hoeft bijgevolg niet aan te tonen dat hij deel uitgemaakt zou hebben van het gezin van de referentiepersoon.

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan hier echter niet mee akkoord gaan, daar hij weldegelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd en aangetoond heeft dat hij effectief aan de voorwaarden voldoet.

7.

Verzoeker is, zoals hierboven aangehaald, de schoonbroer van mevrouw K. D., dewelke de Nederlandse nationaliteit heeft.

Uit de door verzoeker voorgelegde stukken blijkt immers dat hij ten laste is van de referentiepersoon sinds minstens 14.01.2020. Om dit aan te tonen brengt verzoeker maar liefst 32 geldverzendingen bij dewelke de periode van 14.01.2020 tot en met 30.12.2021 behelzen, alsook attesten van onvermogen én een eigen geschreven verklaring. (STUKKEN 2 + 3)

Deze geldverzendingen gebeurden door de referentiepersoon, zijnde de schoonzus van verzoeker. Deze geldverzendingen worden an sich niet betwist door verwerende partij, er wordt bv. in de bestreden beslissing niet gesteld dat deze te beperkt of te ver in het verleden zouden zijn om te worden aanvaard als bewijzen van financiële steun.

Evenwel meent verwerende partij dat deze bewijzen van geldstortingen niet relevant zouden zijn aangezien de onvermogenheid van verzoeker niet afdoende werd aangetoond en het weinig aannemelijk is dat verzoeker van de geldstortingen afhankelijk was om in zijn onderhoud te voorzien. Verzoeker legde nochtans bewijzen voor van zijn gebrek aan inkomsten in Turkije (zie infra) zodat hij wel degelijk bewezen heeft dat hij aangewezen was op deze gelden om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Bovendien betreffen de overschrijvingen steeds aanzienlijke bedragen van rond de 500 euro en dit op maandelijkse basis! Dit gaat dus niet zomaar om een 'ondersteuning', doch duidelijk om een maandelijkse financiële afhankelijkheid om hiervan te kunnen leven. Het valt daarbij op dat deze bedragen zeer consequent werden overgemaakt. Hetgeen aldus kan gezien worden als een vorm van inkomen dat verzoeker kreeg om in zijn maandelijks levensonderhoud te voorzien. Wetende dat in Turkije het leefloon slechts 313 euro per maand bedraagt, kan men stellen dat financiële hulp ruimschoots voldoende was om te overleven en kan men dus stellen dat de referentiepersoon in het levensonderhoud van verzoeker voorzag.

Deze geldverzendingen dienen dus aanvaard te worden als bewijs en er dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de voorgelegde documenten (die hieronder zullen worden besproken) afdoende blijkt dat verzoeker op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud. Deze geldverzendingen dateren trouwens volledig in de relevante periode en dus vrijwel onmiddellijk voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging. Uit het paspoort blijkt trouwens dat verzoeker Polen als student binnen reisde en dus het land van herkomst verliet op 29.01.2022. Het relevante voorgaande jaar is dus 2021 en de geldverzendingen behelzen de periode van 2020- 2021 (2 volledige jaren). Doch hier wordt helemaal geen rekening mee gehouden en verwerende partij tracht zich er gemakkelijk van af te maken door te stellen dat deze geldstortingen niet relevant zouden zijn gezien de onvermogenheid van verzoeker niet afdoende werd aangetoond, quod non. (zie infra)

Dergelijke motivering van verwerende partij wijst evenwel op een totaal gebrekkig onderzoek van het dossier en de stukken daarin. Om te beginnen liggen er wel voldoende bewijzen voor waaruit de onvermogenheid van verzoeker blijkt. Daarnaast zijn de geldverzendingen aan verzoeker persoonlijk gebeurd (STUK 2) en worden ze door verwerende partij zélf bestempeld als "Bewijzen van verzenden van geld en ontvangstbewijzen via Western Union van de referentiepersoon aan betrokkene voor de periode 14.01.2020 tot en met 30.12.2021". Verwerende partij erkent dus dat deze geldverzendingen voldoende bewijzen zijn die door de referentiepersoon aan verzoeker werden gestort.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing aldus flagrant haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Bovendien dient er in dat opzicht tevens op gewezen te worden dat het leven in Turkije wel wat goedkoper is dan in België! Daarenboven was verzoeker student en had hij geen inkomsten, hetgeen blijkt uit stuk 4, reden waarom er gelden werden gestort. Verzoeker herhaalt dat er talloze bewijzen van geldverzendingen werden voorgelegd, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, tijdens de periode 2020-2021.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van zijn schoonzus. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker door de referentiepersoon.

Hiermee heeft verzoeker bijgevolg aangetoond dat hij reeds vóór zijn inschrijving in België financieel ten laste was van de referentiepersoon.

8.

Daarnaast heeft verzoeker wel degelijk op afdoende wijze aangetoond dat hij in Turkije onvoldoende inkomsten en middelen had. Zijn onvermogenheid in het land van herkomst werd aldus op afdoende wijze bewezen. Zo legde hij volgende stukken voor:

Verzoeker legde immers een attest van armoede voor vanwege de autoriteiten van gemeente Celtik, Turkije dd. 30.04.2021, waarin op officiële wijze wordt verklaard (het betreft dus geen verklaring op eer) dat verzoeker in Turkije geen geregistreerde roerende en onroerende bezittingen heeft geregistreerd staan op zijn naam, dat hij geen uitkering krijgt van een instantie en zich enkel kan onderhouden met behulp van anderen en dat hij arm en behoeftig is. Ook dit leest verwerende partij also in het attest, (p. 14-15 STUK 3) Doch verwerende partij stelt hierover:

“Dit attest spreekt enkel over de gemeente Celtik en zegt verder niets over andere steden of delen van Turkije.”

Deze bewering van verwerende partij is geheel onwaar! Er is effectief bewezen dat verzoeker op het gehele grondgebied onvermogen is, dit attest vermeldt geen beperking tot een bepaald grondgebied. De opzoeken inzake de eigendom van onroerende gebeurtenissen worden trouwens steeds in het nationaal systeem TAKBAS of TAKBIS opgezocht, hetgeen het ganse grondgebied van Turkije behelst. Het feit dat de gemeente CELTIK deze opzoeking uitvoert wil daarom niet zeggen dat de opzoeken beperkt zijn tot het grondgebied van de gemeente. Verzoeker brengt dan ook bijgaande link bij : KADASTER EN KADASTER INFORMATIE SYSTEEM (TAKBIS) I Tapu ve Kadastro Genel Müdürlüğü (TKGM)

Uit deze website valt gemakkelijk af te leiden dat het systeem de kadasters van gans Turkije behelst. Verzoeker heeft er dan ook het raden naar van waar verwerende partij haalt dat dit enkel zou gaan om de gemeente Celtik zelf? Verder meent verwerende partij dat het niet de moeite is om dit stuk te bespreken, hetgeen een regelrechte schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarenboven wenst verzoeker de aandacht nog te vestigen op een arrest van Uw Raad indien Uw Raad, per impossibile, van oordeel zou zijn dat het grondgebied op het armoedeattest te beperkt zou zijn. In het arrest van Uw Raad dd. 7.06.2022 nr. 273 725 werd er geoordeeld dat er kan worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt, (p.18 bovenaan STUK 6) Bijgevolg kan het natuurlijk niet aan verzoeker verweten worden dat hij de attesten heeft opgevraagd in de gemeente waar hij steeds heeft gewoond. Zo werd er in dit arrest door Uw Raad gesteld:

“Uit de neergelegde stukken blijkt duidelijk dat de verzoekende partij in 2018, 2019, 2020 en 2021 geen belastbaar inkomen genoot. In zoverre de verwerende partij aanstipt dat de documenten uitgaan van de lokale autoriteiten van Imzourem, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij steeds heeft aangegeven in Imzourem te hebben gewoond. Het kan de verzoekende partij dan ook niet ten kwade worden geduid om zich tot de officiële lokale autoriteiten van Imzourem te hebben gewend. Bovendien gaan al deze attesten uit van officiële Marokkaanse instanties en in tegenstelling tot wat de verwerende partij lijkt voor te houden, zijn niet alle attesten opgesteld op

basis van een verklaring op eer. Er kan worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt."

- Verzoeker legde ook nog een ander attest voor om aan te tonen dat hij in Turkije onvoldoende inkomsten en middelen had, met name een bewijs van de Republiek Turkije, gemeente Celtik, Goederen directie, dd. 17.05.2022 op zijn naam waaruit blijkt dat hij geen aangifte heeft gedaan van inkomsten en bezittingen en dat er ook geen aangifte werd vastgesteld voor de jaren 2021 en 2022. (STUK 7)

Ook hier tracht verwerende partij dit bijgebrachte en duidelijke bewijs te omzeilen door te stellen dat;

"Dit bewijs van het Turkse consulaat Generaal te Brussel spreekt enkel over de jaren 2021 en 2022 en zegt verder niets over de voorgaande jaren waarin betrokkene over eventuele inkomsten en eigendommen kon beschikken, het spreekt bovendien ook enkel over de gemeente Celtik en zegt verder niets over andere steden of delen van Turkije waarin betrokkene over eventuele inkomsten of eigendommen kon beschikken. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen."

Dit attest behelst inderdaad de periode van 2021 tot en met 2022. Doch verwerende partij negeert hier volkomen het feit dat uit het paspoort van verzoeker duidelijk blijkt dat hij Polen als student binnen reisde en bijgevolg het land van herkomst verliet op 29.01.2022. Het relevante jaar is aldus 2021 en bijgevolg dienen er voor de voorgaande jaren geen attesten bijgebracht te worden.

Daarnaast oordeelde uw Raad reeds in een gelijkaardige zaak dat de negatieve bewijslast met betrekking tot het onvermogen onredelijk hoog ligt als zulke attesten niet aanvaard worden. Zo stelt uw Raad in het arrest dd. 8.03.2022 met nr. 269 526

(STUK 8):

"Uit de neergelegde stukken blijkt duidelijk dat verzoekster in 2018, 2019 en 2020 geen belastbaar inkomen genoot. Verweerder erkent dit, doch motiveert hij in de bestreden beslissing dat het niet is omdat verzoekster geen belastingen heeft betaald dat zij geen inkomen had.

(...)

De Raad dient vast te stellen dat verweerder in strijd met de door haar aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, in casu de negatieve bewijslast met betrekking tot verzoeksters onvermogen onredelijk hoog heeft gelegd en op kennelijk onredelijke wijze het passend middel om haar onvermogensheid aan te tonen terzijde heeft geschoven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook aannemelijk gemaakt. "

Het moge dan ook duidelijk zijn dat verzoeker op basis van deze attesten voldoende aantoonde dat hij geen inkomen had, zeker samen geweten met het feit dat verzoeker student was. Het feit dat verzoeker student was wordt trouwens nergens aangehaald/besproken. Hetgeen wederom een flagrante schending uitmaakt van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Met betrekking tot het aangehaalde argument van verwerende partij dat het attest zagezegd enkel de gemeente Celtik zou behelzen verwijst verzoeker naar hetgeen dat hierboven reeds uiteen werd gezet. Dan legt verzoeker nog attesten voor van het Directie Kadasterbureau dd. 24.08.2021, 3.01.2022 en 14.02.2022. (STUK 3) In deze attesten wordt duidelijk verklaard:

"Na onderzoek bij onze registratiedienst van onroerend goederen (TA KB IS) van onze directie na uw verzoek is vastgesteld dat er geen onroerend goederen geregistreerd staan op naam van M. K. (NN: 51730342106)"

Nergens op deze attesten staat er genoteerd dat de locatie van de (on)roerende goederen enkel de gemeente Celtik zou behelzen...Verwerende partij heeft wederom haar motiverings- en zorgvuldigheidsplicht geschonden door deze attesten niet te aanvaarden als bewijs van onvermogen door te stellen dat dit enkel de gemeente Celtik zou behelzen.

Zoals hierboven reeds aangehaald is er wel degelijk effectief bewezen dat verzoeker op het gehele grondgebied onvermogen is, ook deze attesten vermelden geen beperking tot een bepaald grondgebied. De opzoeken inzake de eigendom van onroerende goederen worden trouwens steeds in het nationaal systeem TAKBAS of TAKBIS opgezocht, hetgeen het ganse grondgebied van Turkije behelst. Het feit dat

de gemeente CELTIK deze opzoeking uitvoert wil daarom niet zeggen dat de opzoekingen beperkt zijn tot het grondgebied van de gemeente. Verzoeker brengt dan ook bijgaande link bij : KADASTER EN KADASTER INFORMATIE SYSTEEM (TAKBIS) / Tapu ve Kadastro Genel Müdürlüğü (TKGM)

Uit deze website valt gemakkelijk af te leiden dat het systeem de kadasters van gans Turkije behelst. Verzoeker heeft er dan ook het raden naar van waar verwerende partij haalt dat dit enkel zou gaan om de gemeente Celtik zelf? Verder meent verwerende partij dat het niet de moeite is om dit stuk te bespreken, hetgeen een regelrechte schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarenboven verwijst verzoeker nog eens naar het arrest van Uw Raad dd. 7.06.2022 nr. 273 725 waarbij er werd geoordeeld dat er kan worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt.

(p.18 bovenaan STUK 6)

- Vervolgens legt verzoeker nog een attest voor dd. 06.05.2022 (p.7 STUK 3) waaruit blijkt dat hij niet belastingplichtig was in Turkije. Ook hier tracht verwerende partij te beweren dat dit attest zou aantonen dat verzoeker enkel in de gemeente Celtik niet belastingplichtig is. Uiteraard strookt dit wederom niet met de waarheid. Nergens in dit attest wordt er gesteld dat dit enkel de gemeente Celtik zou behelzen. Verzoeker verwijst daarom opnieuw naar hetgeen hierboven reeds uiteen werd gezet.
- Verzoeker brengt ook een attest dd. 24.02.2022 bij van het feit dat hij student was. (STUK 4) Ook dit toont wederom aan dat verzoeker niet werkte en bijgevolg geen inkomsten had. Verwerende partij benoemt dit stuk dat zij heeft ontvangen, doch niet meer of niet minder. Zij stelt niets over het feit dat dit een bijkomend bewijs is dat verzoeker geen inkomsten had. Verwerende partij negeert dit feit volkomen. Het behoeft dan ook geen groot betoog dat verwerende partij hier wederom haar motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.
- Verzoeker legt trouwens ook een celibaatsattest voor, hetgeen aantoont dat hij er alleen voor staat. (STUK 9) Doch verwerende partij neemt zelfs de moeite niet om dit stuk te benoemen in haar bestreden beslissing. Dit is wederom een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verwerende partij stelt zelfs in haar beslissing dat zij de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Bijgevolg erkent zij hier dat zij het dossier niet volledig onderzocht... Ook hier lapt verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel nog maar eens aan haar laars.

Samengevat komt het erop neer dat verwerende partij bewust enkele stukken negeert/ niet aanhaalt of 'verkeerd' interpreteert. Daar het duidelijk is dat er geen enkel attest van onvermogen voorligt dat een beperking vermeldt tot een bepaald grondgebied. Het staat dan ook buiten kijf dat verwerende partij haar motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verwerende partij besluit trouwens om AL de attesten van onvermogen niet te aanvaarden. Welke attesten verzoeker dan wel dient voor te leggen is een raadsel... Het betreffen officiële attesten vanwege officiële (lokale) autoriteiten. Verzoeker heeft dus gedaan wat van hem verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen, waarbij hij zelf onvermogen was en daarom financieel afhankelijk.

Uw Raad oordeelde bovendien reeds in deze zin; in een arrest waaruit volgt dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van verzoeker kan verwachten. (RvV 18 januari 2022, nr. 266 907)

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldverzendingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en du voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker.

Verzoeker heeft met andere woorden op alle vlakken en alle mogelijke manieren aangetoond dat hij, voorafgaand aan het vertrek uit Turkije onvermogen was en daarbij financieel afhankelijk van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, daar zij de huidige aanvraag met de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen ongegrond.

9.

Wat het “ten laste” zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (STUK 4).

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus.”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest “Lebon”).”

“[...] Onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest “Jia”).” (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,22.)

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en het attest van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in Turkije.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat hij financieel afhankelijk is van zijn schoonbroer (de referentiepersoon). Hij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

10.

Verwerende partij stelt nog het volgende:

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 02.08.2018 in België verblijft. Van een dreigende schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Het gegeven dat er geen sprake was van een fysieke gezinscel tussen verzoeker en de referentiepersoon doet niets ter zake, daar artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet geen cumulatieve voorwaarden oplegt, zoals hierboven reeds aangehaald.

Het mag bijgevolg duidelijk zijn dat verzoeker, in het kader van voornoemde aanvraag tot verblijf, slechts diende aan te tonen dat hij OF ten laste was van de referentiepersoon, OF deel uitmaakte van diens gezin.

Uw Raad oordeelde hierover reeds het volgende (nr. 250 751 van 10 maart 2021 in de zaak RvVX/II):

Samenvattend merkt de Raad op dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is ‘begeleiden’), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is ‘vervoegen’). In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nr. 33).

Verweerder stelt vast dat de referentiepersoon sinds 24 juli 2012 in België verblijft en er geen sprake is van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer. De verwerende partij gaat er hiermee echter aan voorbij dat, zoals hoger uiteengezet, de situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de referentiepersoon zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De enkele omstandigheid dat de referentiepersoon reeds een aantal jaren in België woont, verhindert niet dat de situatie van afhankelijkheid later is ontstaan en dat de ruimere familieleden zich later bij de referentiepersoon voegen. Derhalve kon de verwerende partij niet louter op grond van dit element en zonder onderzoek van de stukken die de band van afhankelijkheid moeten aantonen, de aanvraag weigeren op grond van het motief dat er geen sprake zou zijn van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon.

Door de voornoemde bewijsstukken niet afdoende te bespreken en louter te focussen op het aspect van de gezinscel, schendt verwerende partij haar zorgvuldigheidsverplichting, daar de bestreden beslissing niet werd gesteund op alle relevantie gegevens en stukken in het dossier. Dit zorgvuldigheidsbeginsel legt verwerende partij nochtans de plicht op om beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een

correcte feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Uit de bijgebrachte stukken blijkt zeer duidelijk dat verzoeker financieel afhankelijk is van de referentiepersoon. Hij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; (...).”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Voor wat betreft het begrip ‘ten laste’ zet de verzoekende partij, met verwijzing naar de voorbereidende werken, de interpretatie uiteen die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in RvV 267 975 - Pagina 10 van 15 van het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24). In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35).

Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43).

In het arrest Reyes stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun *“voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst”* (pt. 24).

In dit arrest Reyes worden de richtlijnen van het arrest Jia aldus bevestigd en stelt het Hof opnieuw dat niet hoeft bepaald te worden waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom beroep wordt gedaan op ondersteuning aangezien de bepalingen waarin zoals in Richtlijn 2004/38 het vrije verkeer van de unieburgers verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd. Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid.

De vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen.

Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven moest de verzoekende partij, die ouder is dan 21 jaar, aantonen dat zij in het land van herkomst of origine ten laste was van haar schoonzus van Nederlandse nationaliteit.

In het kader van haar aanvraag legde de verzoekende partij de volgende stukken neer:

“ reispaspoort U24452202 Turkije op naam van betrokkene, afgeleverd op 24.05.2021 te Celtik en Turkse identiteitskaart A31F85969.*

** Inschrijvingsbewijs als student voor het schooljaar 2021-2022 Anadolu University*

** Attesten OCMW Machelen dd 28.02.2022 en dd 11.04.2022 op naam van betrokkene en de referentiepersoon, waaruit blijkt dat zij tot de vermelde data nooit enige steun van het OCMW Machelen ontvangen hebben.*

** Loonfiches op naam van K. F. (echtgenoot van de referentiepersoon) en bijhorende arbeidsovereenkomst*

** Bewijzen van huurinkomsten op naam van de referentiepersoon en huurcontract*

** Attest Federatie van Socialistische mutualiteiten van Brabant met arbeidsongeschiktheidsuitkeringen op naam van de referentiepersoon voor de periode vanaf 01.10.2021 tot en met 31.01 2022 en ING-*

rekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon en haar echtgenoot met bewijzen van stortingen FSMB en Brussels Verb. Chr. Vakv.

** Een attest van armoede van de gemeente Celtik, Turkije dd 30.04.2021 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat er geen geregistreerde roerende en onroerende bezittingen op naam van betrokkene geregistreerd staan, dat hij geen uitkering krijgt van een instantie en zich enkel kan onderhouden met behulp van anderen en arm en behoeftig is.;*

** Een bewijs van de Republiek Turkije, gemeente Celtik, Goederen directie, dd 17.05.2022 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij geen aangifte heeft gedaan van inkomsten en bezittingen en er werd ook geen aangifte vastgesteld voor de jaren 2021 en 2022.*

** Een bewijs van de Republiek Turkije, gemeente Celtik, Directie Kadasterbureau dd 24.08 2021 en dd 03.01 2022 en dd 14 02.2022 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat na onderzoek bij de registratiedienst van onroerende goederen er geen onroerende goederen geregistreerd staan op naam van betrokkene.*

** Bewijs opvragen belastingplichtige op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij niet belastingplichtig was in de gemeente Celtik.*

** Bewijzen van verzenden van geld en ontvangstbewijzen via Western Union van de referentiepersoon aan betrokkene voor de periode 14.01.2020 tot en met 30.12 2021 en verklaring door betrokkene zelf waaruit zou moeten blijken dat de referentiepersoon in de periode tussen 27.08.2020 en 12.07.2021 maandelijks 500 euro overschreef naar betrokkene, en zijn tante zijn onderhoud zou bekostigd hebben."*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde heeft besloten dat de verzoekende partij op grond van de documenten die zij overmaakte om het ten laste zijn aan te tonen, niet afdoende heeft aangetoond dat zij effectief onvermogen was. De verwerende partij stelt dat bij gebrek aan afdoende bewijzen van onvermogen, niet kan worden verondersteld dat de verzoekende partij effectief afhankelijk was van de stortingen om in haar basisbehoeften te voorzien.

Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie wordt er geoordeeld dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene.

Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen.

In casu blijkt dat de verzoekende partij over een aanzienlijke periode op maandelijkse basis aanzienlijke bedragen in ontvangst heeft genomen, die gelet op de levenskost in Turkije ruimschoots volstaan om te overleven. De verzoekende partij dient echter wel aan te tonen dat die geldsommen ook echt noodzakelijk zijn om in haar basisbehoeften te voorzien, m.a.w. moet zij haar onvermogen in het land van herkomst aantonen.

De Raad moet er ingevolge de rechtspraak van het Hof van Justitie op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

De verwerende partij mag dus wel verwachten dat de verzoekende partij dit onvermogen aannemelijk maakt, mits inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie *supra* Jia, § 40).

In casu blijkt dat de verzoekende partij een attest van armoede van de gemeente Celtik, Turkije dd 30 april 2021 neerlegde op haar naam waaruit blijkt dat er geen geregistreerde roerende en onroerende bezittingen op haar naam geregistreerd staan, dat zij geen uitkering krijgt van een instantie en zich enkel kan onderhouden met behulp van anderen en arm en behoeftig is. Daarnaast legde zij ook een bewijs

van de Republiek Turkije, gemeente Celtik, Goederen directie, dd 17 mei 2022 neer waaruit blijkt dat zij geen aangifte heeft gedaan van inkomsten en bezittingen en er ook geen aangifte werd vastgesteld voor de jaren 2021 en 2022. Tevens bracht zij een bewijs van de Republiek Turkije, gemeente Celtik, Directie Kadasterbureau dd 24 augustus 2021 en dd 3 januari 2022 en dd 14 februari 2022 bij, waaruit blijkt dat na onderzoek bij de registratiedienst van onroerende goederen er geen onroerende goederen geregistreerd staan op haar naam en tot slot voegde zij ook nog een bewijs van opvragen belastingplichtige op haar naam waaruit blijkt dat zij niet belastingplichtig was in de gemeente Celtik. Hieromtrent stelt de verwerende partij dat tot de bovenstaande documenten dient te worden vastgesteld dat de documenten van de lokale autoriteiten van Celtik enkel betrekking hebben op het gebied van Celtik en derhalve niet uitsluiten dat de verzoekende partij eventuele inkomsten of professionele activiteiten uitoefende in andere delen van het land. Voorts stelt de verwerende partij dat het bewijs waaruit blijkt dat er geen aangifte werd gedaan van inkomsten en bezittingen voor de jaren 2021 en 2022 niets zegt over de voorgaande jaren. De verwerende partij concludeert dat deze attesten dan ook niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van onvermogen.

Uit de neergelegde stukken blijkt duidelijk dat de verzoekende partij in 2021 en 2022 geen belastbaar inkomen genoot. In zoverre de verwerende partij aanstipt dat de documenten uitgaan van de lokale autoriteiten van Celtik, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij steeds heeft aangegeven in Celtik te hebben gewoond. Het kan de verzoekende partij dan ook niet ten kwade worden geduid om zich tot de officiële lokale autoriteiten van Celtik te hebben gewend. Bovendien gaan al deze attesten uit van officiële Turkse instanties. Er kan worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft gesteund op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt.

Bovendien kan de Raad samen met de verzoekende partij vaststellen dat voormelde stukken, die zij heeft bijgebracht met het oog op het aantonen van haar onvermogenheid in het land van herkomst, op geen enkele manier vermelden dat zij enkel zouden gelden voor de gemeente waar zij zijn afgeleverd. Nochtans is de vaststelling door de verwerende partij in de bestreden beslissing dat deze stukken enkel betrekking zouden hebben op de gemeente waar ze zijn afgeleverd, een determinerend motief om te besluiten dat de verzoekende partij niet aantoonde onvermogen te zijn in het land van herkomst in het algemeen. Uit niets blijkt dat de vermeldingen in deze stukken, die de verwerende partij overigens niet betwist, enkel betrekking zouden hebben op de gemeente waar ze zijn afgeleverd, en niet op het land van herkomst in het algemeen. Dit is des te meer het geval voor het 'attest van armoede', waarin wordt vermeld dat *"de persoon M. K., wonende in de straat (...) geen geregistreeerde roerend en onroerend bezittingen heeft op zijn naam, dat hij geen uitkering krijgt van een instantie, dat hij enkel zich kan onderhouden met behulp van anderen, dat hij arm en behoeftig is"*. Het is duidelijk dat dit attest van armoede niet enkel betrekking kan hebben op één enkele gemeente, zoals de verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing.

Voorts is de verwerende partij kennelijk onredelijk waar zij stelt dat het bewijs waaruit blijkt dat er geen aangifte werd gedaan van inkomsten en bezittingen voor de jaren 2021 en 2022 niets zegt over de voorgaande jaren. De verzoekende partij heeft haar aanvraag ingediend op 22 februari 2022. Zij diende aan te tonen dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst onvermogen was. Er wordt geenszins verwacht dat zij aantoonde dat zij reeds heel haar leven onvermogen is geweest.

Bovendien stelt de Raad vast dat de verwerende partij, op grond van voormelde foutieve vaststellingen, van oordeel is dat de niet betwiste geldtransfers gedurende twee jaar irrelevant zouden zijn. De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook aannemelijk dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend en repliceert dan ook niet op de argumenten van de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, en van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op

een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 augustus 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU